

LEIGH HOWARDOVÁ
duchovia^a
z panstva Simmons-Pierce

Shawn M. Warner

aurora

Z anglického originálu Shawn M. Warner: *Leigh Howard and the Ghosts of Simmons-Pierce Manor*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Black Rose Writing v roku 2022, preložila Zuzana Štelbaská.

Vydalo Vydavateľstvo AURORA, spol. s r. o., v Bratislave v roku 2023.
Číslo publikácie 24.

Jazyková redakcia Mária Pavligová
Jazyková korektúra Zuzana Andrejco Ferusová
Zodpovedný redaktor Mgr. Matúš Mládek
Technická redakcia Ivana Mládeková
Sadzba Samuel Ryba – Design Ryba
Tlač Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

Leigh Howard and the Ghosts of Simmons-Pierce Manor
© 2022, Shawn M. Warner
All rights reserved.

Slovak edition published by arrangement
with Montse Cortazar Literary Agency

Translation © Zuzana Štelbaská 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo AURORA 2023

Kniha ISBN 978-80-8250-102-8
eBook ISBN 978-80-8250-103-5

Pre Lizette,

*ktorá mi dala slobodu snívať,
odvahu skúšať
a inšpiráciu neustále sa usilovať
o tú najlepšiu možnú podobu seba.*

Kapitola prvá

Leigh sa cítila ako psík z útulku, keď ho ukazujú novým majiteľom. Len pred chvíľou sa viezla v limuzíne, ktorá prešla cez niečo, čo by dokázala opísať jedine ako bránu do hradu. Keď vyšli spod kamenného oblúka, zbadala strážnu vežu a na múre si všimla rad zbraní. Obrátila sa dozadu a cez okno sledovala strážu, ako za ňou zatvárajú železné vráta. Namiesto drôtených košiel a mečov mali títo muži na sebe dizajnové obleky s pištoľami schovanými pod bundami.

Znova sa otočila a hľadela pred seba. Jej otec bol policajt a naučil ju o zbraniach viac, než ovládala väčšina dospelákov. Viackrát ju vzal na strelnicu, takže vedela čertovsky dobre strieľať. Ten nadbytok zbraní nazhromaždený na jednom mieste spôsobil, že dýchala plytko, s náznakmi paniky. Pozrela sa hore a v spätnom zrkadle zbadala svoj odraz, ako si ohrýza necht na palci. Prsty zrolovala do pästí a zložila ich do lona.

Veľkému čiernemu autu trvalo päť minút, kým sa od brány dostalo k panstvu, pričom si udržiavalo stabilnú rýchlosť päťdesiat kilometrov za hodinu. Skontrolovala to na tachometri. Počítala. Päťdesiat kilometrov za hodinu znamená približne osemsto metrov za minútu. Päť minút znamená štyri kilometre a niečo. Príjazdová cesta, ak to tak volali ľudia typu Simmonsovcov-Piercovcov, mala teda okolo štyroch kilometrov.

Teraz stála pred svojou novou rodinou a čakala, kým nad ňou vynesú súd. Keď si ju prezerali, v očiach im videla pochybnosť

a váhanie. Zízali na jej dlhú čiernu ofinu, ktorá jej v divokom chuchvalci prekryvala oči, vytrčala spod uší a zužovala sa až nad šijou. Nepomohlo ani to, že nenosila make-up ani lak na nechty. Vlastne nemala žiadne nechty, ktoré by stáli za reč. Ohrýzla si ich až do živého.

Oblečená v deravých džínsoch a v batikovanej mikine si predstavovala svojho príbuzného Tristina Simmonsa, jeho ženu Peg a ich dcéru Myru, ako sa sami seba v duchu pýtajú: „Bude ohrýzať aj nábytok alebo čúrať na rohožku?“

Leigh nezvládala pozeráť sa im do očí. Líca jej horeli v rozpakoch, sústredila sa na modré čmáranice, ktorými si pokreslila červené tenisky. „Nedokážem vám dostatočne poďakovať za to, že ste ma vzali k sebe, pani Simmonsová,“ zamrmlala v snahe zbaviť sa tejto tichej prehliadky.

„Prosím ťa,“ zašveholila lady z panstva, „volaj ma teta Peggy. Alebo len Peg, ak ti to tak vyhovuje.“

Leigh sa pozrela na hrad pred nimi. Pokiaľ jej bolo známe, toto bol ich dom. Obrovitánsky. Starý. Postavený z obrovských sivých kamenných blokov s drobnými lesklými šupinkami, ktoré žiarili ako rozbité sklo v odkvape. Približne dve storočia, možno aj viac, sa po múroch šplhal zelený brečtan a stále nebol ešte ani v polovici.

Tristin k nej pristúpil, aby sa na hrad pozrel spolu s ňou. „Pôsobivé, však? Dedičné sídlo rodiny Simmonsovej-Piercovej.“

Pohol rukou v hrdom geste. „Väčšinu americkej histórie stál tento dom uprostred diania. Prezidenti tu podpisovali dohody. Generáli tu rozvíjali bojové plány. Špióni intrigovali. Filantropi tancovali. Tento dom nie je poctou dejinám. On je dejinami.“

„Oco, teraz na nič z toho nie je čas. Som si istá, že Leigh oveľa viac zaujíma jej budúcnosť než minulosť nášho domova.“

Leigh sa otočila a usmiala sa na Myru Simmonsovú. Sesternicu Myru.

Všetci boli príbuzní. Myra. Peg. Tristin. Veľmi vzdialení. Leighina cynická stránka – jej jediná stránka – jej napovedala, že Peg a Tristin prijali tituly „teta“ a „strýko“ len preto, aby to pôsobilo formálnejšie. Boli tu šéfovia. Oni budú o všetkom rozhodovať.

Leigh sa ďalej nasilu usmievala. Bolo jej to ukradnuté. Oni jej boli ukradnutí. A s nimi aj všetko ostatné.

Aby sem mohla prísť, musela presvedčiť psychiatrov, že sama pre seba nie je nebezpečná. Bola to vlastne pravda... natoľko krehká pravda, že by ju roztrieštila aj váha spadnutej mihalnice. Dnes. Zajtra. Možno budúci týždeň. Napokon sa aj tak znova pokúsi zabiť sa.

Nateraz? Len sa usmievaj, povedala si v duchu.

Silený úsmev obrátila k Myre.

Myra mala devätnásť, bola od nej o tri roky staršia. Na sebe mala rifľové nohavice – príliš drahé, než aby ich mohla nazývať džínsami, a sveter, ktorého zničený výzor popieral sumu na cenovke. Vlasy a nechty mala nastajlované s úzkostlivou presnosťou, aby vyzerala ako všetci ostatní. Leigh odhadovala, že to, aby Myra vyzerala dychvyrážajúco obyčajne, ju vyšlo na ľahkých tisíc dolárov.

„Vidíš to okno?“ spýtala sa Myra a ukázala na vežu, ktorú Leigh s Tristinom obdivovala. „Tretie zdola. Na tom poschodí je to jediná izba. Bude tvoja.“

Naklonila sa, ako keby jej šla povedať tajomstvo, ale prehovorila tak nahlas, aby to počuli aj ostatní. „Podľa mňa je to tá najlepšia izba v dome.“

„A to už prečo?“ spýtala sa Leigh mdlo.

„Kvôli duchom!“

Leighino srdce sa rozbehlo na vyššie obrátky. „Duchom? Super!“

Myra sa zasmiala.

„Myra,“ zahriakla ju Peg, „nepleť Leigh hlavu tými hlúpostami.“

„Prepáč, Leigh,“ pokračovala Peg. „Príliš veľa času trávi pred telkou.“

„A príliš málo času pri knihách,“ dodal Tristin. „Čo ti vôbec nepomôže, keď na jeseň začneš chodiť na vysokú.“

Peg zastonala. „Myra, vezmi Leigh hore do jej izby, skôr než sa tu znova rozbehne ten rozhovor. Večera bude hotová o dvadsať minút.“

„Jasne,“ šplechla Myra.

Pozrela sa ponad matkino rameno, dvihla obočie a hravo stisla pery. „Ľúbim ťa, ocko.“

Tristin sa usmial, vzdychol a porazenecky pokrútil hlavou. „Aj ja ťa ľúbim.“

Myra zdvihla zo zeme Leighin kufor a viedla ju do domu. Aby Leigh splnila úlohu poslušného psíka, vzala si do rúk svoju tašku a pokorne ju nasledovala.

Vnútri bolo panstvo obložené tmavým drevom. Leigh vyvalovala oči na množstvo portrétov na stenách. Niekoľko medzier medzi portrétmi bolo vyplnených krajinkami.

Naklonila sa a nakukla do obývačky. Podobne ako vstupná hala, tiež bola plná malieb.

Zrazu hodila tašku na zem. Zadýchaná vtrhla do izby, srdce jej bilo v akejsi iracionálnej nádeji. Ignorujúc ostatné portréty, postavila sa pred obraz ženy, ktorý visel na stene hneď vedľa okna.

Na ráme so zlatými lístkami, ktorý obopínal maľbu ako svätožiara, sa jagalo slnko. Žena na portréte mala oblečené staromódne nadýchané modré šaty. Mala kučeravé gaštanové vlasy a príjemnú, usmievavú tvár.

„Leigh? Čo sa deje?“ podišla k nej Myra.

„Tá žena,“ hlesla Leigh a ukazovala na portrét. „Kto je to?“

„To je Rebecca Florence Piercová. Umrela na začiatku devätnásteho storočia. Prečo?“

Leigh zalovila vnútri batikovanej mikiny, rukou vkĺzla do skrytého vrecka. Vytiahla fotografiu a podala ju Myre. „To je... bola... moja mama.“

Myra chvíľu študovala fotku a porovnávala ju s maľbou.

„Vďaka,“ povedala napokon a podala jej ju späť. „Nechcela som sa pýtať. Aspoň nie hneď. Ako si s nami vlastne prepojená? S tou odpoveďou nejako súvisia tvoji rodičia a to by si mi asi mala povedať ty, ale až keď na to budeš pripravená. Nebudem to z teba ťahať nasilu.“

Leigh sledovala Myru, pokúšala sa pod tým bohatým zovňajškom zachytiť človečinu.

Myra rešpektovala jej súkromie, hoci ju nepoznala oveľa lepšie ako nejakého žobráka z ulice. Leigh si nebola istá, ako dlho ostane na panstve Simmonsovcov-Piercovcov – a tiež nevedela, ako dlho ostane nažive. Nehľadala si priateľov, ale to neznamenalalo, že si chcela vyrobiť nepriateľov.

„To je v pohode,“ povedala. „Aspoň si zlatá, že sa na to nepýtaš. Veľa ľudí takých nie je. Zdá sa im, že ak sú oni zvedaví, ja im dlhujem nejaké vysvetlenie.“

Leigh očervenela a pozrela sa na topánky. Bez rozmyslu vytiahla rukávy mikiny a odhalila jazvy na zápästiach. Lem bundy stískala tak silno, až jej obeleli hánky. „O všetkom.“

Myra bez slov zaklipkala očami, keď jej z nich zrazu vyhrkli slzy.

Leigh stisla sánku. Neznášala, keď ju ľudia ľutovali. A ešte viac nimi opovrhovala, keď sa ju snažili utešiť. Znamenalo to totiž, že jej bolesť im bola nepríjemná a že išlo jedine o to, aby sa oni sami cítili lepšie.

Myra bola iná. Nič z toho nerobila. Nechala ju tak, delila sa s ňou o jej bolesť najlepšie, ako vedela – bez popierania, že existuje, ako keby to bola nejaká hnusná škvrna na koberci alebo, čo by bolo ešte horšie, ako keby sa snažila ju nejako usmerniť. Opraviť ju. Utrpenie bola Leighina súčasť a Myra sa to nepokúšala zmeniť.

„Podme,“ šepala Myra, akoby vycítila jej temné myšlienky. „Toto by sa ti mohlo páčiť.“

„Pochybujem,“ utrúsila Leigh pre seba a nasledovala sesternicu von z izby.

Vrátili sa cez halu do knižnice, ktorá bola presne oproti obývačke s portrétom Rebeccy Piercovej.

V knižnici ani zďaleka nebolo toľko portrétov. Namiesto nich boli steny obstavané masívnymi policami. Tých zopár malieb, ktoré viseli na stenách, bolo združených okolo obrovského portrétu nad kozubom.

Zobrazoval zachmúreného starého muža s bradou bez fúzov. Sedel na stoličke a ďaleko naľavo za ním stál ázijský sluha, takmer sa nezmestil do obrazu. Tvár sediaceho muža v sebe nemala